

Egy imagináció a félelemről

X.Y. imaginációjából egy részlet:

„ Megállt és feszülten figyelt...tudta, hogy a zaj nem volt véletlen...nem tartozik az erdő természetes zajához...a bokrok mögül jött...Határozottan úgy érezte, valaki követi...előntötte a félelem, a már ismert érzés, ami egykettőre pánikká növekedett...menekült tovább, rohant, ahogy csak bírt...Tudta, hogy követi...nem tudta lerázni... A szörnyeteg ott lapul a bokorban. Hirtelen nagyon elfáradt. Értelmetlennek tartotta ezt az egész menekülést. Úgyse tud előle elmenekülni, legyen hát vége.

- Tessék, itt vagyok!- kiabálta a bokor felé. – Mit akarsz tőlem? Meg akarsz ölni? Itt vagyok, megölhetsz!

Nem történt semmi. A bokrok mögött nem mozdult semmi, de érezte, hogy a szörny feszülten figyel. Őt figyel.

- Gyere már elő! – kiabálta most már dühösen. – Mire vársz? Bújj elő!

És akkor megmozdult valami...zajt hallott... és a bokrok mögül lassan, óvatosan, szemlesütve előkulllogott a Farkas...látszott, hogy nagyon szégyelli magát...nem is nézett a szemébe, lehajtott fejjel somfordált elő...nem is mert közelebb jönni...a Farkasnak nem volt egyetlen szál szőre sem, rózsaszínű bőre szánsalmasan festett...elkerekedett szemmel bámulta, majd nevetni kezdett, egész testét rázta a nevetés...

- Hát tőled féltem annyira ?!

A Farkas behúzta a farkát, tétován lépett egyet.

- Rémesen nézel ki! Azt hittem, iszonyatos szörnyeteg vagy, kész horror-film, erre tessék... Röhejes vagy! És én hogy menekültem előled!... Milyen ostoba vagyok...már rég meg kellett volna állnom, és megnézni téged szemtől-szembe...

Nem tudok tőled szabadulni, ugye?

A Farkas csak állt, és őt nézte. Tekintetében válasz volt.

- Rendben van. Menjünk tovább. Még mindig jobb, hogy te kísérsz...(...)”